

Εἰς τὴν λαϊκὴν αὐτὴν μουσικὴν κίνησιν ἡδύναντο νὰ συμβάλῃ καὶ ἡ στρατιωτικὴ μουσική, παικνίζουσα καὶ αὐτὴ εἰς συνοικιακοὺς χώρους. Ἰσως ἀντιπαρῇ ὅτι αὐτὴ μὲν παικνίζει εἰς τὰς πλατείας, ὑπάρχουν δὲ καὶ δύο κουίντετα εἰς δύο κέντρα, εἰς τὸ «Πανελληνιον» καὶ τὸ «Πάνθεον». Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι αἱ ἐκτελέσεις αἱ ὁποιαὶ γίνονται εἰς πλατείας μὲ τὸν θόρυβον, τοὺς χεζοὺς καὶ εἰς

ὄραν ἀκατάλληλον, ἢ εἰς ζυθοπωλεῖα εἰς τὸ πνιγρὸν καὶ φαγοποτικὸν περιβάλλον, δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν μουσικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ. Ἐπίσης ἡ «Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα» θὰ ἡδύναντο καὶ αὐτὴ νὰ συμβάλῃ διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν Λαϊκῶν συναυλιῶν.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ

Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ περισσότερον διαδεδομένα ἰταλικά περιοδικὰ «Τὰ Βιβλία τῆς ἡμέρας», ὁ γνωστὸς φιλέλλην καθηγητὴς Ἀουρέλιο Παλμιέρι ἀφιερώνει μακρὸν ἄρθρον περὶ τῶν «Ποιητικῶν νεοελληνικῶν ἀνθολογιῶν» ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τῶν ἑξῆς τριῶν ἀνθολογιῶν 1) «Ἑλληνικὰ ποιήματα κατὰλληλα δι' ἀπαγγελίαν», ὑπὸ Θεῶνης Δρακοπούλου, 2) «Νεοελληνικὴ ἀνθολογία» ὑπὸ Σιδέρη καὶ 3) «Ἀνθολογία τῶν νέων ποιητῶν μας» ὑπὸ τοῦ «Πολιτισμοῦ».

Ὁ Ἰταλὸς Ἑλληνιστὴς παραπονεῖται διότι δὲν ὑπάρχει μιὰ ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ προσπαθεῖ μόνος του, ἀπὸ τὰ σποραδικῶς ἀναγνωσκόμενα βιβλία νὰ σχηματίσῃ μιάν ἰδέαν καὶ νὰ γνωρίσῃ εἰς τοὺς Ἰταλοὺς τὰ καλλίτερα πνευματικὰ νεοελληνικὰ ἔργα.

Ὁ κ. Παλμιέρι ὁμιλεῖ μὲ ἐνθουσιασμόν διὰ τοὺς νεαροὺς συγχρόνους Ἑλλήνας ποιητὰς καὶ ἀναφέρει τὰ ὀνόματα τοῦ Μάρκου Αυγέρη, Νίκου Καρβούνη, Γερασίμου Σπαταλά, Τέλλου Ἀγρα, Γιάννη Στογιάννη, Εἰρήνης Δενδρινού, Φώτου Γιοφύλλη, Ν.Πετμεζᾶ, Ἰωσήφ Ραφτοπούλου καὶ μεταφράζει τὸ «Ὁ Κύριος ἔρχεται» τοῦ Γ. Δούρα καὶ τὴν «Νοσταλγίαν» τοῦ Α. Βλάχου.

Ὁ αὐτὸς καθηγητὴς εἰς ἄλλο περιοδικὸν, τὴν «Κουλτούρα», δημοσιεύει ἄρθρον περὶ τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐν τραγικὸν νεοελληνικὸν ποίημα» καὶ μεταφράζει ἀπὸ τὸν «Λάμpron» ὁλόκληρον τὸ τραγοῦδι «Τὰ δύο ἀδέρφια», καὶ τὰ ἀποσπάσματα «Ἡ ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς» καὶ «Ἡ Δέσις τῆς Μαρίας», ἀνάγρφων καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ «Λάμπρου» τὸν ὁποῖον παραβάλλει μὲ τὸ «Ἐγλημα καὶ Τιμωρία» τοῦ Δοστογιέφσκυ.

Ἐν τέλει ὁ κ. Παλμιέρι εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἀνατολικὴ Εὐρώπη» ἀφιερώνει ἑπτὰ πυκνοτυπωμένας σελίδας εἰς τὴν «Νεοελληνικὴν φιλολογίαν ἐν Ἰταλίᾳ» καὶ κάμνει εὐρύτατον λόγον διὰ τὸ ἔργον τοῦ καθηγητοῦ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Νεαπόλεως κ. Φραγκίσκου Ντὲ Σιμόνε Μπρούβερ.

Εἰς ὀλίγους ἴσως θὰ εἶνε γνωστὸν ἐν Ἑλλάδι ὅτι ὁ καθηγητὴς Ντὲ Σιμόνε Μπρούβερ, εἶνε ὁ μεγαλύτερος προπαγανδιστὴς τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας ἐν Ἰταλίᾳ. Τὰ σχετικὰ ἔργα του ἀνέρχονται εἰς δεκάδας τόμων. Ἐχει γράψῃ ἱστορίαν τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, μεταφράσεις ποιημάτων καὶ διηγημάτων καὶ δραμάτων καὶ κωμωδιῶν καὶ ἔχει συγγράφει καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διηγήματα καὶ ποιήματα. Ἐσχάτως ἐξέδωκε καὶ μιάν Γραμματικὴν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης ἢ ὁποία θεωρεῖται τελειότερα εἰς τὸ

εἶδός τῆς καὶ ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἐφόδιον διὰ τὴν ἐπὶ σχολὸν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς.

Μεταξὺ τῶν μεταφράσεών του ἀναφέρομεν τὴν «Ἐκλογὴν Συζύγου» κωμωδίαν τοῦ Δ. Παπαρηγοπούλου, τὴν «Γαλάτειαν» τοῦ Βασιλειάδου, ποιήματα τοῦ Ζαλοκώστα, τὸν «Δουκᾶν Δάραν» καὶ ἄλλα διηγήματα τοῦ Βικέλα, τοὺς «Κρήτας μου» τοῦ Δαμιβέργη, ποιήματα τοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη, τὰς «Ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας» τοῦ Λέρντος Μελά, τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον τοῦ Σολωμοῦ.

Ὁ καθηγητὴς Ντὲ Σιμόνε Μπρούβερ ὑπῆρξεν ὁ μέγας προπαγανδιστὴς τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἐν Ἰταλίᾳ. Κατὰ τὸ 1910 ἐξέδωκεν ἰδιαίτερον φυλλάδιον ὑπὲρ τῆς συνάψεως Ἰταλοελληνικῆς φιλίας. Ὑπερησπίσθη τὰ Ἑλληνικὰ δίκαια κατὰ τῆς μουσουλμανικῆς βαρβαρότητος μὲ τὰ βιβλία του «Τὸ αἶσχος τῆς Εὐρώπης, οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγόν». «Ἡ Μεγάλῃ Ἀτιμία κατὰ τῆς Κρήτης.» Ἡ Ἠπειρος χώρα Ἑλληνική», «Ἡ Δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ» κτλ. Ἐκτὸς τούτων ἔγραψε καὶ πολλὰ φυλλάδια ἐναγείων τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ἀλβανῶν.

Ὁ Φρ. Ντὲ Σιμόνε Μπρούβερ παραβάλλεται ἐν Ἰταλίᾳ μὲ τὸν Λεγκράν καὶ τὸν Περνό, οἱ ὁποῖοι ἐγνωρίσαν ἐν Γαλλίᾳ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ὁ κ. Παλμιέρι ἀναλίσκει σχεδὸν ὅλα του τὰ ἔργα καὶ καταλήγει προτείνων ὅπως εἰς τὰ ἰταλικά Πανεπιστήμια καθιερωθῇ ἐπισήμως ἡ διδασκαλία τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ὠθοῦν λόγοι πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ πολιτικῆς.

Εἶναι γνωστὰ αἱ προσπάθειαι τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παβίας κ. Ἐκτώρου Ρομανιόλι, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν θανμασίων μεταφράσεων του τοῦ Πινδάρου, τοῦ Ἀριστοφάνους, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Εὐριπίδου καὶ τῶν παραστάσεών του εἰς τὰς Συρρακούσας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων καὶ εἰδύλλιων τοῦ Θεοκρίτου ἐγνωρίσεν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Πλὴν τούτου. Ὑπάρχει ἐν Ρώμῃ καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Νικόλαος Φέστα, ὁ ὁποῖος μαζὺ μὲ τὴν σύζυγόν του κ. Χίλδα Μοντέζι ἔχει μεταφράσει τοὺς ἀρχαίους τραγικοὺς, τὸν Ὅμηρον καὶ πλείστα βυζαντινὰ συγγράμματα. Ὁ κ. Φέστα εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς βαθυτέρους Ἑλληνιστὰς, παγκοσμίως φήμης, καὶ ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα ὅσον ὀλίγοι. Εἶνε μέλος τοῦ «Ἰνστιτούτου ὑπὲρ τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης» καὶ ἐργάζεται τὰ μέγιστα ὅπως γνωρίσῃ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα εἰς τοὺς Ἰταλοὺς.